

La immigració, la màxima explotació

La prostitució de carrer ha crescut un 20% per causa del nombre tan elevat de meretrius immigrants que accedeixen als mercats dels grans puticlubs, la seua ubicació habitual. El seu perfil res té a veure amb el de les treballadores sexuals autòctones i veteranes: moltes immigrants porten vida d'animals de càrrega amb amos molt severos.

Les successives mesures de control d'immigració que el Govern estatal impulsa cada cert temps, ajuden a fer que, a casa nostra, la prostitució es considere com una opció de vida per moltes immigrants. Més diners i una vida menys dura que al país d'origen són els elements de reclam mental. Ara bé, una vegada dins del cercle, apareix el laberint. "En el negoci, les dones del terreny no són persones, són ramat -indica un antic proxenet de València que ara fa vida a la Marina Baixa-, però les immigrants són coses, i se les tracta com això." "Ara -continua-, els que pitjor les tracten són els macarons del seu país, els que les duen cap ací."

"Pel que sé -apunta-, entre elles n'hi ha de dos tipus: les immigrants que, una vegada ací, es fan putes per guanyar-se la vida, i les que vénen del seu país per treballar de putes." "No és cert, en canvi -diu-, o no ho és en la majoria dels casos, que vinguen enganyades dient-los que treballaran de models o de no sé què; les que jo he conegut ja eren dones de la vida en sa casa, el que passa és que se'ls havia dit que ací anaven a fer-se riques; però no se'n fan, és clar."

Efectivament, estudis realitzats a Colòmbia -un dels països originaris de les prostitutes immigrants que hi ha al nostre país- afirmen que només el 20% de colombianes que acaben fent de professionals del sexe a Europa, no ho han estat abans al seu país. Més del

85% de les prostitutes del nostre país són ja estrangeres. I la cosa va en augment. I transformant-se.

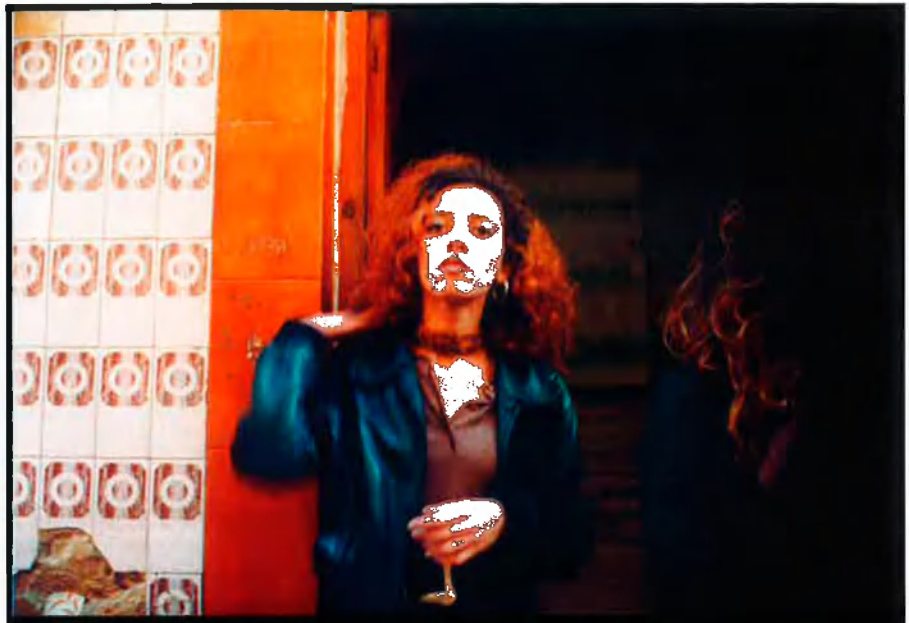
Nova distribució del negoci. Alguns elements que ja eren residuals en la prostitució autòctona ara han cobrat força amb la prostitució d'immigrants. Si bé entre les integrants del primer col·lectiu el proxenetisme estricte és escàs -es dóna només en el sector més rebenat-, entre les membres de la segona és una característica *sine qua non*. Els proxenetes formen part de la màfia que importa les dones del país d'origen, o fan d'intermediaris entre els importadors i els amos del *puti-club*, o són els que les distribueixen en un o altre tram del carrer quan la prostitució és a l'aire lliure.

En els últims temps, l'arribada massiva de xicotes estrangeres -les d'Europa de l'Est avui són les més cotitzades, segons el rànquing de bellesa que domina aquests ambients; les subsaharianes, asiàtiques i llatinoamericanes han quedat ja en un pla inferior- va servir per a la promoció de *megaputi-clubs* per tot arreu del nostre territori. Només al Principat, segons un informe dels Mossos d'Esquadra, hi ha 266 clubs. Però aquesta opció ja està saturada, de tantes dones del sexe que arriben a casa nostra: les joves immigrants ara s'ofereixen també en cases particulars, en clubs privats i també, finalment, al carrer. La prostitució de carrer ha crescut al Principat un 20%, alhora que ha minvat la que es practi-

ca en locals. Això no vol dir que hi haja menys bordells, sinó que hi ha menys *puticlubs*. El que més hi ha ara són cases privades que fan funcions de *puticlub*, però que resulten molt més discretes que els grans clubs. Ara, aquestes cases, cosa que no succeïa abans, ja estan totalment nodrides de dones immigrants que, a un preu molt més barat que el de les prostitutes autòctones de casa privada, ofereixen un servei sexual d'exclusivitat.

“Als clubs i les cases es guanya diners. Quan el macarró vol guanyar molts, molts diners, i els macarrons de ties immigrants ho volen més que cap altre —explica el proxeneta d'abans— cal tenir les dones al carrer: allí, l'home les controla directament, no negocia amb ningú, tot són ingressos.” Només a Barcelona, hi ha, segons els Mossos d'Esquadra, 883 prostitutes que exerceixen el comerç carnal al carrer. A banda d'una allau de joves d'Europa de l'Est —romaneses, sobretot—, el grup més nombrós prové de Guinea, Nigèria i Sierra Leone. En un primer instant, aquestes dones no tenien relació amb drogues. Avui, la cosa ha canviat, i moltes s'enganxen a la cocaïna. De fet, els proxenetes que les controlen acostumen a tenir també negocis paral·lels que inclouen la venda de droga i el lloguer de serveis de força bruta (és a dir, fer de sicaris).

Les xarxes més àmplies de traficants de dones poden arribar a incloure fins a vint persones, i també controlen moltes noies que fan *striptease* en *peep shows* i en grans clubs. Molts macrobordells afegeixen espectacles de *strip-tease* per a la promoció d'aquesta modalitat d'espectacles sexuals que ofereixen les màfies de proxenetes, dins de les quals, a banda de tota una sèrie de macarrons del país d'origen, sovint també hi ha *xulos* autòctons. Moltes vegades no introdueixen les joves al nostre país de manera il·legal: senzillament les fan treballar durant els noranta dies que poden residir com a turistes. Les que són importades il·legalment contrauen amb ells un deute econòmic que acostuma a allargar-se segons les necessitats i conveniències dels macarrons. Pallisses, amenaces, control físic i psicològic,

Dos exemples de prostitució de carrer al mateix cor de València. Dalt, una jove blanca mira buscant clients. A sota, menors subsaharianes fan el mateix a la recerca de conductors que s'aturen en un semàfor. Al carrer tot és més dur, més cru, més barat i més impactant.

Pallisses, amenaces, control físic i psicològic són elements que la màfia fa servir amb les prostitutes

empresonament dels possibles fills i altres modalitats de coacció són mesures que les màfies apliquen per intentar que les prostitutes immigrants no conten la seua peripècia a un o altre client.

La policia no hi pot intervenir si no té indicis o denuncia dels fets, la qual co-

sa només succeeix quan ho expliquen els clients. Les joves, com que estan controlades, no poden parlar amb policies i narrar les seues condicions d'exploació.

I si pogueren, moltes tampoc no ho farien, ja que entre el 73% i el 90% d'a-

RAFA GIL

A l'esquerra, una escena de trobada amb meretrius de l'Est. Al costat, la façana d'un típic megaclub de carretera, amb joves de tot arreu que es prostitueixen.

La policia ha alliberat a 3.000 dones presoneres als clubs de les comarques alacantines

questes joves no tenen permís de residència: sense ell, l'acostament a la policia implicaria l'expulsió immediata del país d'acollida, i el retorn a la màxima misèria.

Cada vegada més joves. A banda de l'extrema pressió ambiental i del poder de les màfies, una altra de les característiques que diferencia la prostitució immigrant de l'autòctona és la diferència d'edat. Les edats de les dones que viatgen a Europa per prostituir-se oscil·la, per norma general, entre els 18 i els 25 anys. L'edat baixa en el cas de les subsaharianes, i, també, de vegades, en el de les joves de l'Est. En canvi, entre les prostitutes autòctones, tenir quaranta anys o més no és un fet estrany.

Moltes d'elles tenen estudis primaris interromputs i pertanyen a una classe social baixa o, definitivament, marginal. La majoria són solteres o mares sense parella. Cobren entre 30 i 60 euros per coit, i, segons distintes anàlisis de Nacions Unides, la desestructuració familiar i l'empobriment imparabile són clau per a entendre la seua vinculació al comerç carnal. Durant l'any 2003, i només en les comarques alacantines, la policia ha alliberat 3.000 dones que estaven retingudes en clubs nocturns. Quantes n'hi deuen quedar?

Joan M. Oleaque

Cultura Museus

M Museu d'Història de Catalunya

Cavalca per la història

Escenografia d'un cavaller del segle XIII

Horari
De dimarts a dissabte: 10 h - 19 h
Dimecres: fins a les 20 h
Diumenges i festius: 10 h - 14.30 h
Dilluns no festius: tancat

Museu d'Història de Catalunya
Pl. Pau Vila 3, Barcelona
T: 932 254 700
Web: //cultura.gencat.es/museus/mhc
mhc.cultura@gencat.net

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura